

rungende Lyd næsten forskrækkede de Fremmede, der ikke var vant til at have den saa nær ind paa Livet, og Pastor Blomberg lo og sagde, at det i Grunden ogsaa var et uforsvarligt Spektakel, som Sundhedskommissionen maaske ligefrem burde forbyde.

Hofjægermesterinden indvendte herimod, at Aftenklokken dog lød saa smukt paa Afstand, og at den jo virkelig ogsaa kunde tjene til Opbyggelse, som en Paamindelse om at samle Sindet efter Dagens Uro. Men Pastor Blomberg holdt ikke af Modsigelser, allermindst naar de kom fra hans egne Tilhængere. Skønt han havde henkastet Ytringen uden at mene synderligt med den, nærmest for at sige en af disse lidt vovede Morsomheder, hvormed han paa luthersk Vis holdt af at krydre sin Tale, tog han nu i fuldt Alvor Spørgsmaalet op til Drøftelse.

Han brød sig ikke om den Slags Paamindelser paa Klokkeslet, sagde han. Han skulde have sig frabedt saadan at stille til Andagt paa Kommando. Der var noget katolsk derved, som var ham inderlig imod. Gud havde ikke Konsultationstid paa samme Maade som en Læge eller en Prokurator, og hvad det sindbilledlige angik, saa var det virkelig for barnligt saaledes at betragte Solen som Vorherres gyldne Lommeur. Det var i Grunden næsten bespotteligt.

Hans Tale udviklede sig efterhaanden til et